

Tệ

Có một thầy đồ hay trách vật. Một hôm đang buổi học, có người đến xin phép thầy cho một học trò được nghỉ dở buổi học vì ở nhà có giỗ. Thầy liền cho em học trò ấy về ngay. Suốt ngày hôm ấy ai mời thầy đi đâu thầy cũng không đi. Thầy cảm chắc rằng, hôm nay sẽ được một bữa chén no nê, sao gia đình em học trò ấy lại không mời mình được!

Quái! Chờ đã hết ngày cũng không thấy ai đến mời. Tối đến ngoài trời mưa tầm tã, trong nhà thầy vẫn chong đèn, ngồi ngóng tin mời. Trời càng khuya, gió thổi càng lạnh, đợi mãi không thấy, thầy đồ phải tắt đèn đi ngủ. Tuy vậy, thầy vẫn không dám ngủ. Song đôi mắt của thầy đâu có theo ý muốn của thầy. Nó cứ riu dãn, riu dãn, thầy đồ đã ngủ mơ. Chợt có tiếng động rèm, thầy đồ giật mình thột dậy. Trong bụng tưởng như có cò phất, thầy liền hỏi:

- Sao đến khuya thế con? Khuya thế?...

Mãi không có tiếng đáp lại. Thầy đồ thắp đèn lên xem, thì chẳng thấy ai cả, chỉ thấy một con chó lông ướt mẹp đang đứng cạnh rèm, cái đuôi ngoắt ngoắt, đôi mắt lăm lét nhìn chủ.

Thầy đồ bực quá, bụng bảo dạ: “Sáng mai phải cho thằng này bài học mới được! Đồ tệ!”.

Sáng hôm sau, lớp học vẫn tiến hành như thường lệ, học trò đến lớp đông đủ. Đang buổi học nghĩa, em học trò nọ giở sách ra, chỉ vào chữ thứ nhất của hàng đầu, bài thầy mới viết, hỏi thầy:

- Thưa thầy chữ gì đây?

- Chữ “tệ”.

Thầy cắt nghĩa luôn: “tệ là tệ”. Em học trò không hiểu ý thầy nên vẫn điềm nhiên học: “tệ là tệ”, “tệ là tệ”. Hỏi sang chữ thứ hai, thầy vẫn bảo đó là “tệ” và cũng cắt nghĩa “tệ là tệ”. Chữ thứ ba, thứ tư, thứ năm, thầy cũng bảo như vậy. Sang chữ thứ sáu, vừa nghe thầy nói đó cũng là chữ “tệ” xong, em học sinh ngơ ngác hỏi:

- Thưa thầy, tệ cả hàng phải không ạ?

Với giọng như ngâm roi trong miệng, thầy đáp:

- Phải, nhà mày tệ cả họ chứ không chỉ cả hàng đâu!!!